

РЕШЕНИЕ

№ 7224

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 16.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4531** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 26, ал.10 от Закона за пътищата.

Образувано е по жалба на [фирма], с адрес: [населено място], [улица], представлявано от И. Т. Й., срещу заповед № РД-11-236 от 13.03.2013 г. на директора на Дирекция "Развитие на пътната инфраструктура с бюджетни средства" при Агенция "Пътна инфраструктура", с която се отнема разрешение № 3 от 03.01.2011 г. на директора на Дирекция "ЕППМ" за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на търговски крайпътен обект - ресторант и на пътни връзки към тях, разположен в обслужващата зона на път I - 1, км. 15+716 – ляво, с площ 262 кв. м., поради това, че не е платена такса по чл. 22, ал. 1 от Тарифата за таксите на А. за периода на 01.04.2011 г. 05.03.2013г.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, поради липса на компетентност на органа за издаването ѝ, нарушения на изискванията за форма, съществени процесуални нарушения и несъответствие с материалния закон, поради липса на сочените в нея фактически основания за издаването ѝ. Не сочи обаче, че е платил задължения си, съгласно тарифата не прави доказателствени искания в тази посока. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се представлява.

Ответникът оспорва жалбата чрез юриск. К. Б. и иска същата да се отхвърли.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът приема от фактическа страна следното:

С протоколно решение № 3987/12 от 20.06.2012 г. Управителният съвет на Агенция "Пътна инфраструктура" е одобрил проект на пълномощно за упълноощаване на директора на Дирекция " Развитие на пътната инфраструктура с бюджетни средства " при Агенция "Пътна инфраструктура" (А.) Г. К. З. да издава заповедите за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26, ал.1 и ал. 2 с изключение на тези по чл. 26, ал.2, т. 1, б."а" от Закона за пътищата. В изпълнение на това решение председателят на УС на А. е издал пълномощно № П-177/25.06.2012 г., с която е оправомощил Г. З. да издава заповеди за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26, ал.1 и ал. 2 с изключение на тези по чл. 26, ал.2, т. 1 от Закона за пътищата, при неспазване на условията, предвидени в тях и при неплащане на дължимите такси, съгласно чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата.

На жалбоподателя е издадено разрешение № 3 от 03.01.2011 г. на директора на Дирекция "ЕПРПМ" за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на търговски крайпътен обект - ресторант и на пътни връзки към тях, разположен в обслужващата зона на път I - 1, км. 15+716 – ляво, с площ 262 кв. м.

Действието на разрешението не е обвързано с конкретен срок. В разрешението е предвидено, че същото се отнема при неспазване на условията, предвидени в него и при неизплащане на дължимите такси за предходната година – т. 7 от същото. Таксата е дължима от датата на издаване на разрешението - 6 от разрешението (л. 18 от делото).

С писма с изх. № 690 от 24.09.2012 г. на Директора на Областно пътно управление - В., получено на 26.09.2012 г. и № 138/10.02.2012 г., получено на 15.02.2012 г., жалбоподателят е уведомен, че за търговския обект със специално разрешително дължи държавна такса по чл. 22, ал. 1 от Тарифата за таксите, които се събират от Агенция "Пътна инфраструктура" към 24.09.2012 г. както следва - за 2011 г. главница и лихва в размер на 3131.70 лв. и за 2012 г. главница и лихва в размер на 3724.57 лв. В писмото е посочено, че се дава седмодневен срок за изпълнение. Отделно от това, по делото е приложена докладна записка от К. К., гл. специалист към ОПУ – В., от която е видно, че дължимите към дата 04.03.2013 г. суми от дружеството са както следва: - за 2011 г. главница и лихва в размер на 3258.87 лв., за 2012 г. главница и лихва в размер на 3884.25 лв. и за 2013 г. главница и лихва в размер на 3613.27 лв. или общо 10756.39 лева.

Със заповед № РД-11-236 от 13.03.2013 г. на директора на Дирекция "Развитие на пътната инфраструктура с бюджетни средства" при Агенция "Пътна инфраструктура", на основание чл. 26, ал.9 във връзка с чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата и чл. 7, ал.1 от Наредбата за специално ползване на пътищата, с която се отнема разрешение № 3 от 03.01.2011 г. на директора на Дирекция "ЕПРПМ" за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на търговски крайпътен обект - ресторант и на пътни връзки към тях, разположен в обслужващата зона на път I - 1, км. 15+716 – ляво, с

площ 262 кв. м., поради това, че не е платена такса по чл. 22, ал. 1 от Тарифата за таксите на А. за периода от 01.04.2011 г. 05.03.2013 г.

Фактическо основание за издаването на заповедта е липсата на плащане на годишна такса по чл. 22, ал. 1 от Тарифата за таксите, които се събират от Агенция "Пътна инфраструктура" за периода от 01.04.2011 г. 05.03.2013 г. В заповедта е включено указание, че същата подлежи на оспорване по реда на АПК в 14-дневен срок пред АССГ или пред МРРБ.

Размерът на годишната такса за процесното съоръжение, видно от чл. 22, ал.1, т. 13 от Тарифата е 3600 лв.

По делото не се правят твърдения от жалбоподателя, че същият е извършвал плащания по така определените суми за плащане, за които е бил уведомен с писма за 2011 г. и 2012 г. По делото е налице справка от ответника – л. 19, от която е видно, че е било извършено едно плащане от жалбоподателя единствено за първото тримесечие на 2011 г. в размер на 796.77 лева, вероятно при получаване на разрешителното за експлоатация. На практика жалбоподателят не оспорва факта, че не е извършвал плащания за посочения период в процесната заповед.

Както е известно – отрицателни юридически факти не подлежат на доказване, с оглед на което съдът намира за установено по безспорен и категоричен начин по делото, че [фирма], с адрес: [населено място] не е извършвало никакви плащания по издаденото му разрешително за периода от 01.04.2011 г. 05.03.2013 г. Не е спорно обстоятелство по делото, че обектът по процесното разрешително се е ползвал от жалбоподателя в посочения период и до настоящия момент, което се установява от твърденията му.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на производството:

Оспорената заповед е била изпратена на жалбоподателя по пощата с обратна разписка на адреса на управление в [населено място] като е била връчена на представител на 25.03.2013 г. Жалбата е подадена на 10.04.2013 г., т.е. след изтичане на 14-дневния срок, но в същата се навеждат твърдения за липса на компетентност на органа, обстоятелство, водещо до нищожност, поради което следва да се счита, че оспорването е безсрочно. Жалбата е допустима, в срок, от лице, притежаващо активна процесуална легитимация за оспорването ѝ.

По основателността на жалбата като съобрази гореизложеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Процесното разрешение касае ползването на републикански път и доколкото издаването му е в правомощие на управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура" или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията - чл. 26, ал. 3 от ЗП. Отнемането на разрешителното, доколкото в закона не е предвидено друго, е в правомощията също на управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура" или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице

от агенцията. С оглед на това и установеното по делото съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган - от длъжностно лице от агенцията, надлежно упълномощено за това от УС на А..

Съдът намира, че оспорена заповед е издадена в предвидената от закона форма, която е писмена, съдържа необходимите по закон реквизити и при издаването ѝ не са налице съществени нарушения на процесуалния закон. Няма основание да се приеме, че акта е издаден при превратно упражняване на власт.

За да прецени съответствието на заповедта с материалния закон съдът съобрази следното:

Съответствието на оспорената заповед с материалния закон следва да се преценява към момента на нейното издаване - 13.03.2013 г., на основание чл. 142, ал.1 от АПК. Към този момент следва да се провери дали са били налице сочените в заповедта фактически основания за издаването и доколко тези основания са законоустановени.

Разпоредбата на чл. 26, ал. 9, във вр. с ал. 3 и ал. 2, т. 2, б. "б" от Закона за пътищата (ЗП) предвижда, че разрешенията за специалното ползване на пътищата се отнемат при неспазване на условията, предвидени в тях. В самото разрешение е предвидено, че то се отнема при неизплащане на дължимите вноски за предходната година. Освен това, в чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата е предвидено, че при забавяне на плащането на дължимите годишни такси и продължаващо ползване на пътя, администрацията, управляваща пътя отнема издаденото разрешение.

Съгласно чл. 23, ал.1 от тарифата за таксите, които се събират от А.

/по-надолу: тарифата/ - таксите по чл. 22, ал.1, т. 13 (за специално ползване на пътя чрез експлоатация на крайпътно заведение в обхвата пътя и обслужващите зони) се изплащат на равни тримесечни вноски до 10 число на текущото тримесечие.

При тази уредба се налага извод, че нормата на чл. 57, ал. 4, т. 3 от Закона за пътищата допуска отнемане на разрешението и при неплащане на дължимите такси за текущата година след изтичане на срока за плащане на последната вноска, който е 10. октомври на текущата година.

При тази установена разлика (противоречие) в регламентиранията основания за отнемане на разрешенията, при конкуренция на нормите на чл. 26, ал. 9 от ЗП и чл. 57, ал. 4, т. 3 от ЗП, следва да се приложи нормата на чл. 26, ал. 9 от ЗП, който текст специално урежда основанията за отнемане на издадените разрешения, а чл. 57, ал. 4, т. 4, като част от глава осма на Закона за пътищата, озаглавена

"Административнонаказателни разпоредби" урежда преди всичко принудителните административни мерки, налагани след отнемане на разрешението.

Въз основа на изложеното съдът приема, че към момента на издаване на заповедта 13.03.2013 г. законоустановено основание за издаването на същата е неплащането на дължимата такса за периода 01.04.2011 г. – 05.03.2013 г. както е посочено и в

заповедта.

Жалбоподателят не доказва по делото заплащане на каквито и да било суми за този период, с оглед на което е налице фактическото основание, посочено в заповедта - неплащане на вноските за посочения период, поради което съдът приема, че е налице предвиденото в закона основание за отнемане на разрешителното - неплащане на дължимите годишни такси в срока, определен в закона.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед не противоречи на материалния закон. Жалбата като неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не са претендирани от ответника до приключване на устните състезания.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с адрес: [населено място], [улица], представлявано от И. Т. Й., срещу заповед № РД-11-236 от 13.03.2013 г. на директора на Дирекция "Развитие на пътната инфраструктура с бюджетни средства" при Агенция "Пътна инфраструктура", с която се отнема разрешение № 3 от 03.01.2011 г. на директора на Дирекция "ЕППИМ" за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на търговски крайпътен обект - ресторант и на пътни връзки към тях, разположен в обслужващата зона на път I - 1, км. 15+716 – ляво, с площ 262 кв. м.,

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: